



Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Jiří Drašar

 FRAGMENT

Cesta ohněm

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Doporučujeme další e-knihy:

O vztazích s humorem – Hledá se autor bestselleru 2012

Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky

Kateřina Petrusová – Nebezpečná láska

L. N. Tolstoj – Anna Karenina

Jiří Dražar

Cesta ohněm – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Cesta ohněm

*a jiné
povídky*

Jiří Drašar

Obsah

<i>Prolog</i>	7
Kamarád Kuba	9
<i>Intermezzo I.</i>	68
Poslední cesta	70
<i>Intermezzo II.</i>	94
Vánoční mráz	96
<i>Intermezzo III.</i>	125
Cesta ohněm	127
<i>Intermezzo IV.</i>	207
Muž a jeho chlapec	209
<i>Epilog</i>	260

*Kdo váháš, jistě se mýlíš,
leč chraň se, kdo lehký jsi příliš...*

J. V. Andreae

Prolog

Procházím se zvolna naším krásným městem, jdu po pěší zóně, která je prozářená dubnovým sluncem. Je po poledni, jeden z prvních jarních dnů, kdy je už konečně trochu tepleji. Nastavuji tvář slunečním paprskům a vychutnávám si ten krásný čas. Po cestě mě zdraví několik známých. Přátelsky na ně kývnu a odpovím jim na pozdrav. Jsem rád, že potkávám tolik sprátelených duší. Přátelé a známí jsou to nejcennější, co kolem sebe máme. Každý z nás jich má spoustu. A o každém z nich by se dalo dlouze povídat. Jistě máte také řadu přátel, a kdybyste vzali pero do ruky, po pár stránkách byste se sami divili, co všechno zajímavého se o nich dá napsat.

Já jsem to pero do ruky vzal a o několika zajímavých lidech napsal. Jsou to příběhy úplně obyčejné, dalo by se říci všední. Zároveň je ale každý z nich jedinečný a tak zvláštní, že stojí za to, abych vám je vyprávěl. Máte-li chuť a chvilku času, sedněte si ke mně na lavičku a poslouchejte.

Vidíte támhletu ženu o berlích? Nemůže chodit tak snadno jako ostatní lidé, a přece působí tak čiperně a svěže. Připomíná mi Čubu a právě o něm bych vám mohl vyprávět nejdříve. Ano, říkám o něm, i když standardní čuba je samozřejmě rodu ženského. Čuba, o kterém vám povím, je ale čubou značně nestandardní. Posudte sami.

Kamarád Kuba

Sedíme u stolu restaurace nepříliš valné úrovně a pročítáme jídelní lístek. Jsme tři, takže tu sedí celá naše kancelář. Já se jmenuju Marek a jsem o pár let starší než moji kolegové, Mirek a Kuba. Mirek je počítačový mág a nikdo mu neřekne jinak než Krouža. Odkud se to pojmenování vzalo, už dnes nikdo netuší. Mně říkají Ryba, protože si pravidelně po víkendu nosím od maminky oběd a údajně je to vždycky nějaká ryba. Je fakt, že mě máma rybami zásobuje, protože ví, jak je mám rád. Ale že bych je jedl každé pondělí, to je myslím přehnané. Když už jsou posměšky kolegů k nevydržení, nechám víkendovou rybu doma a z blízkého obchodu si raději přinesu něco čerstvého – třeba zavináče nebo uzenou makrelu. Kromě této přezdívky mne chlapci, coby nejstarší trvale přítomnou osobu na pracovišti, servilně oslovují „pane inženýre“ nebo familiérněji „inžo“. Poslední člen našeho pracovního týmu se jmenuje Kuba a říkáme mu obvykle Čubo, eventuálně též Čub-Čub. Je na něm zajímavé, že má od narození poruchu na zadních končetinách, protože je má nefunkční a pře-

misťuje se za pomoci dřevěných berlí. Firma ho má nejraději, protože Kuba zastane stejnou práci jako já nebo Krouža, ale zaměstnavatel dostává dotace za zaměstnávání pracovníka se sníženou pracovní schopností.

Čuba říká, že má naopak zvýšenou pracovní schopnost, ježto nemůže nikam daleko chodit a tráví v práci mnohem více času než my ostatní. Když si to onehdá při pondělní poradě troufl nadřízenému nadhodit a navrhl mu zvýšení svého platu, šéf se křečovitě zasmál a prohlásil, že s tím časem určitě něco udělají a že má být Kuba trpělivý. Pak raději rychle změnil téma. Po jeho odjezdu se Čuba se stoickým klidem napil kofoly z dvoulitrové plastové lahve a pravil:

„Když jsem byl malý, doktoři dostali dobrý nápad, jak by mi mohli ty můj chromý haksny vylepšit. Vzali si mě na sál a obě nohy mi zlámali. Dokonce asi načtyřikrát, čili se nedá říci, že by to odflákli. Pak se mi je snažili napasovat do kloubních jamek na ta správná místa a do správných úhlů, načež mi je zafixovali do sádry, kterou jsem měl dva měsíce. Bylo od nich velmi pozorné, že mě před tím, než se na mě vrhli, uspali.

Když jsem se probudil z narkózy, všechny ty bílé pláště na mě povzbudivě pomrkávaly a říkaly, že se operace povedla. A abych byl trpělivý, že mi tu sádru za dva měsíce sundají. Bylo mi tenkrát asi osm let a měl jsem ještě z bílých plášťů respekt. Přesto jsem začal hulákat jak na

lesy, že to ty dva měsíce nevydržím a že jim vyskočím z okna. Doktoři chytli křeč a začali mi slibovat modré z nebe, jen abych pěkně ležel a pokud možno se vůbec nehýbal, jinak se to uvnitř může pohnout a bude to všechno k ničemu. Já ale dál křičel, že je to všechno k ničemu už teď a že se to nedá vydržet.

Nakonec jsem se nechal uprosit, ale museli mi posunout postel k oknu, přinesli mi z doktorského pokoje jedinou televizi, která tehdy v nemocnici byla, musel jsem dostávat největší řízek a každý den po obědě mi sestra z nedalekého mléčného baru nosila jahody se šlehačkou. Tam jsem se naučil být trpělivý.“

„A jak to dopadlo, bylo to k něčemu?“ zeptal jsem se ho, zatímco mi zrak sklouzl na jeho dvě nohy bez života, které visely nazdařbůh dolů ze židle. Do té doby jsem si ještě nikdy s žádným tělesně postiženým člověkem o jeho hendikepu nepovídal, takže jsem byl velmi opatrný a snažil se taktně volit slova, abych se Kubu nedotkl.

Nebylo to ale třeba, protože Kuba si servítky nebral, a jestli něco nesnášel, tak to byly situace, kdy ho někdo litoval.

„Prdlačky se mi zlepšilo. Po dvou měsících, během kterých jsem snědl asi jeden a půl metraku jahod a na šlehačku se nemohl ani podívat, rozřízli doktoři sádku, udělali rentgenové snímky a sešli se znovu u mojí postele. Tahali mě za nohy a zkoušeli, kam až se dají ohnout.

Mračili se u toho pořád víc a víc a nakonec můj ošetřující lékař pošeptal potichu primárovi, že to bylo všechno k ničemu. Já měl ale zchromlé nohy a ne uši a hned jsem jim řekl, že jsem to říkal už na začátku. Kvůli tomu ze mě nemuseli na celé jaro udělat sádrového trpaslíka. Zachmuřili se ještě více a holohlavý pan primář mě poklepal po rameni a řekl, že musím být trpělivý. Pak řekl sestře, aby mi doběhla pro jahody se šlehačkou, a já na to, že bych měl teda jako radši zdravé nohy, než tloustnul po šlehačce. Primář se zamračil, odešel z pokoje a od té doby jsem ho už neviděl.

Když mi pak donesli jahody s tou šlehačkou, kterou jsem už nemohl ani vidět, naházel jsem jim je pěkně jednu po druhé na strop. Povedlo se mi to perfektně. Vymaloval jsem jim tam skoro symetrické slunce plus nějakou tu hvězdu kolem. Takové jahodové nebe. Šlehačka letěla poslední, takže i mraky byly. Když to viděla sestra, dlouze se na mě zahleděla, pak mě pohladila po hlavě a řekla, abych byl trpělivý. Zakousl jsem se jí do předloktí, protože co mi ještě mohli udělat, když už mi zbytečně zlámali nohy a bez známky zlepšení mě posílali domů. Člověk se musí umět bránit, když se mu děje křivda. Je fakt, že bych radši kousl primáře do ucha, ale ten už se ke mně neodvážil. Jako by něco tušil, prevít. Takže to odnesla sestra. A tohle byla navíc ta, které se nechtělo vynášet kamarádům bažanty. Tak jí to třemi stehy sešili

a přeložili ji na prosekturu. Tam bylo riziko, že by ji nějaký pacient znovu pokousal, výrazně nižší.“

„No to by mě pěkně naštvalo,“ zavrtěl hlavou Krouža, „kdybych musel tak dlouho ležet v sádře a houby z toho.“

„Mňo,“ pravil rozšafně Kuba a znovu na sebe naklopil dvoulitrovou nádobu s limonádou hnědé barvy, „však jim to taky do smrti neodpustím. Jednomu jako druhému. Všem těm, co tam postávali u postele a soucitně pokyvovali hlavama.“

Znovu se zhluboka napil a chytil si rukama kolena, aby si je posunul o devadesát stupňů a mohl se tak otočit k pracovnímu stolu. Bylo ticho, nevěděli jsme s Kroužou, co říct.

„A nejvíc ze všeho mě naštvají tím,“ dodal Kuba už jen tak mimochodem, zatímco se proklikával k pracovnímu souboru, „že od té doby nemůžu ani vidět jahody se šlehačkou.“

Kuba si ze svého hendikepu, jak je vidět, nic nedělá. Pracujeme spolu už asi rok ve firmě, která se zabývá průzkumem trhu, a jsme malou oddělenou pobočkou. Šéf k nám zavítá každé pondělí ráno, a to pak máme poradou, která trvá někdy až do jedenácti hodin. Předkládáme a prezentujeme zde průběh a výsledky naší práce za předchozí týden. Průběžně je sice odesíláme mailem, ale každé pondělí musíme znovu shrnout, co jsme udělali

a jaký je plán na další týden. Šéfstvo pak odjíždí do dalšího města, neboť má na starosti několik odloučených poboček a musí na všechny dohlížet, aby se tam zaměstnanci nezlákali. Protože je toho na něj hodně, stejně nás moc uhlídat nemůže.

V kanceláři, která je v prvním patře rohového domu na zdejší náměstí, máme kromě počítačů a pracovních stolů také koutek pro návštěvy. Sestává z malého skleněného stolku, tří křesílek a jedné pohovky. Pohovka je potažená příjemnou šedočernou koženkou a moc dobře se na ní po obědě spí. Zákonnodárci bohužel ještě nepřišli na to, že když se člověk po obědě na dvacet či třicet minut natáhne a dá si šlofíka, má po zbytek odpoledne minimálně dvakrát větší výkonnost. Zákon by na to měl myslet a vytvořit podmínky k těmto občerstvovacím chvilčkám. Je to osvědčená věc, dát si po obědě dvacet, a dodržování této přestávky je v konečném důsledku především pro blaho firmy. My jsme však zákonodárcům jejich opomenutí odpustili a na té pohovce se s kolegy spravedlivě střídáme.

Proto nemáme moc rádi návštěvy, protože někdy přicházejí po obědě a narušují nám tak pohovkovou siestu. Taková návštěva u nás nesmrdí třetí den, jak je obvyklé ve slušné společnosti, ale už třetí minutu a vždycky se ji snažíme co možná nejdřív vypoklonkovat ze dveří. Máme na to několik osvědčených postupů.

Jeden z nich jsme vymysleli, když u nás byl už poněkolkolikáté obchodní partner, kterého jsme bytostně nesnášeli. Byl to bývalý automechanik, který vytuneloval jednu firmičku, přičemž daňové poplatníky přišlo jeho nepovedené podnikání na nějakých sedmdesát milionů. Teď má síť maloobchodních prodejen a zadal si u nás průzkum trhu. Když tak jednou zase přijel a všichni jsme se na něho z povinnosti usmívali, zeptal jsem se ho, zda mu můžeme nabídnout něco k pití. Objednal si minerálku a já odkráčel do vedlejší místnosti, kde jsme měli malou kuchyňku. Bohužel jsem zjistil, že jsme zapomněli nakoupit zásoby a nedisponujeme jedinou minerálkou. Přemýšlel jsem, jak z toho ven, když jsem si všiml zelené plastové lahve, ve které se na sluníčku hrála voda na zalévání našich tří kancelářských květin. Voda tam stála asi dva nebo tři dny. Čichl jsem si k ní, ale cítit nebyla. Projekt už byl hotový a peníze od vydřiducha měla firma na účtu, nebylo se tedy čeho bát. Vyklonil jsem se, abych na výžírku viděl, a zeptal se:

„Může být minerálka bez bublin?“

„Jistě, samozřejmě,“ odsoudil se sám ten nešťastník.

„Jak chceš“, pomyslel jsem si a nalil tu kvalitně ustátou tekutinu, ve které se na sluníčku bakterie hemžily jedna báseň, do vysoké naleštěné sklenice. Jelikož nemám rád zbytečné násilí, nalil jsem mu jen do dvou tře-